

Arrest

nr. 136 754 van 21 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2012 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. GODELAINE en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Cubaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 28 juni 1972.

Op 5 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 19 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.01.2012 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat in het geval van een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt".

Om de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon aan te tonen worden loonfiches van de echtgenote van de betrokkene voorgelegd. Deze loonfiches refereren enkel aan de maanden januari tot en met oktober 2011. Er worden geen loonfiches of andere bewijzen voorgelegd met betrekking tot de maanden onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag (november en december 2011). Bovendien werd geen contract voorgelegd en kan het contracttype (onbepaalde of bepaalde duur) niet afgeleid worden uit de loonfiches. Bijgevolg wordt het niet bewezen geacht dat de Belgische referentiepersoon op heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de hierboven vermelde criteria uit artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt verzoekende partij een aanvullende stukkenbundel neer. Deze stukkenbundel bevat de volgende stukken: schrijven van de procureur des konings van 3 januari 2012, bewijzen ziektekostenverzekering 2015, koopoptie op onroerend goed, stageovereenkomst VDAB van 18 februari 2014, arbeidsovereenkomst van 1 april 2014, berekeningswijze eindejaarpremie en bewijzen inzake inburgering. Behoudens het schrijven van de procureur des konings van 3 januari 2012, werden alle overige stukken niet voor het nemen van de bestreden beslissing voorgelegd. Los van het feit dat de Raad zich bij de beoordeling van de regelmatigheid van bestuurlijke beslissingen dient te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissingen genomen werden en dus in beginsel hoe dan ook geen rekening kan houden met overtuigingsstukken die pas werden opgesteld nadat de bestreden beslissingen werden genomen, moet worden geduurd dat noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien dat, in het raam van een annulatieprocedure, nog overtuigingsstukken kunnen worden voorgelegd nadat verwerende partij een nota met opmerkingen overmaakte. De desbetreffende stukken worden dan ook uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Het enig middel wordt genomen uit de schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna formele motiveringswet), van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht.

Doordat het bevel om onmiddellijk het grondgebied gesteund gaat op het feit dat verzoeker onvoldoende zou aantonen dat hij over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Doordat gesteld wordt dat het aantal loonfiches dat wordt bijgebracht onvoldoende zou zijn en er geen arbeidsovereenkomst wordt voorgelegd.

Doordat de bestreden beslissing genomen werd zonder enig verder onderzoek naar de feitelijke situatie van verzoeker.

Doordat verzoeker evenmin gehoord werd om zich te verdedigen laat staan zijn argumenten dienaangaande verder uiteen te zetten.

Doordat in de bestreden beslissing verder ook geen termijn werd verleend aan verzoeker om een en ander te kunnen bijbrengen.

Terwijl de verplichting van een afdoende motivering inhoudt dat een administratieve rechtshandeling steunt op draagkrachtige motieven;

Terwijl een beslissing die een nadeel toebrengt aan een particulier het voorwerp moet hebben uitgemaakt van een zorgvuldig onderzoek;

Terwijl de mogelijkheid moet worden geboden aan de rechtsonderhorige om zijn standpunt te laten kennen alvorens een beslissing genomen wordt die hem een ernstig nadeel toebrengt;

En terwijl geen beslissing kennelijk onredelijk mag zijn;

Zodat de in het middel aangehaalde beginselen geschonden werden;

B. Ontwikkeling van het enig middel.

i) Art. 40ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Voor wat betreft de in artikel 40bis. § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintigprocent van het bedrag bedoeld in artikel 14. § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;
- 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;
- 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis. § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar. '

Omtrent de behoorlijke huisvesting, noch omtrent de ziektekostenverzekering bestaat blijkens de beslissing dd. 19.06.2012 discussie.

Verzoeker brengt voor de volledigheid nogmaals de gegevens inzake huisvesting bij (cf. stuk 4).

Enkel wat betreft de bestaansmiddelen op zich bestaat ter zake betwisting in hoofde van verwerende partij.

In casu brengt verzoeker de loonbriefjes van zijn echtgenote bij voor de periode 01.11.2011- 01.05.2012 (cf. stuk 6).

Tevens wordt een arbeidsovereenkomst bijgebracht waaruit blijkt dat mevrouw V. [...] werkzaam als zijnde hulpkok in de BVBA [...] en dit vanaf januari 2011 (cf. stuk 5).

De echtgenote van verzoeker heeft bijgevolg een regelmatige arbeidsverhouding met haar werkgever, te meer daar duidelijk blijkt dat zij reeds gedurende 1,5 jaar en 40 uren per week prestaties levert voor dezelfde werkgever.

Uit de loonbriefjes blijkt dat de echtgenote van verzoekster een maandelijks netto-inkomen genereert van om en bij de 1 200,00 EUR.

Inclusief vakantiegeld (cf. stuk 7) komt dit neer op een bedrag ad 1 400,00 EUR per maand.

Het moge alleszins duidelijk zijn dat de echtgenote van verzoeker bestaansmiddelen bewijst die hoger zijn dan 120% van het leefloon.

Daarbij komt nog dat verzoeker zelf af en toe prestaties levert in de zaak waar ook zijn echtgenote tewerkgesteld is om een centje bij te verdienen.

Echter is verzoeker nog steeds bezig met zijn opleiding Nederlands (cf. stuk 9), alsook een inburgeringscursus (maatschappelijke oriëntatie - cf. stuk 10), zodat hij zich nog niet voltijds kan inschakelen in de arbeidsmarkt - hetgeen wel degelijk de bedoeling is van verzoeker.

Rekening houdend met het feit dat verzoeker en zijn echtgenote maandelijks een huurprijs ad 337,79 EUR dienen te betalen en samen een inkomen van om en bij de 1 600,00 EUR genereren, kan niet worden gesteld dat het echtpaar niet in zijn eigen behoeften zou kunnen – voldoen; een behoeftanalyse zou onmiddellijk duidelijk maken dat zij hun boontjes wel kunnen doppen, zeker wanneer verzoeker zelf zijn (inburgerings)opleidingen heeft afgewerkt.

Het dient wat dat betreft bovendien gezegd dat het echtpaar nooit enig beroep heeft gedaan op enige steun van buitenaf (leefloon, etc.).

De beslissing is bijgevolg compleet ongegrond, daar de motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

ii.) In dit opzicht dient de motivering bovendien evenredig te zijn met de beslissing die zij ondersteunt; het evenredigheidsbeginsel houdt in dat de motieven in rechte en feite evenredig moet zijn aan het belang van de genomen beslissing. De omvang van de motivering is bijgevolg afhankelijk van het voorwerp, de aard en het belang van een bepaalde beslissing (R.v.St. nr. 43.556, 30 juni 1993, STAD BRUGGE; R.v.St. nr. 60.959, 11 juni 1996, DENYS; R.v.St. nr. 102.343, 21 december 2001, WADEH).

In casu bracht verzoeker te goeder trouw de hem gevraagde documenten binnen, doch wordt thans bevolen het grondgebied te verlaten daar enkele loonbriefjes van de maanden november en december niet worden bijgebracht!

In de aanvraag voor een verblijfskaart dd. 05.01.2012 (cf. stuk 4) wordt nergens vermeld dat tevens een arbeidsovereenkomst diende te worden bijgebracht...(!).

Bovendien is het duidelijk dat de concrete situatie waarin verzoeker en zijn echtgenote verkeren niet voldoende onder de loep werd genomen; er werd nooit om bijkomende informatie gevraagd!

iii.) Uit het gegeven dat de verwerende partij geen concreet en gedegen onderzoek heeft uitgevoerd van de situatie van de verzoekende partij, vloeit verder voort dat zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft overtreden.

Dit beginsel gebiedt de overheid immers om alle elementen van het dossier met zorg te onderzoeken en de nodige tijd te nemen om alle elementen tegen elkaar af te wegen na kennisname van het volledige dossier (R.v.St., nr. 116.070, 18 februari 2003, VERDAET; R.v.St., nr. 170.918, 8 mei 2007, TORFS).

Dit gebeurde in casu duidelijk niet.

De beslissing dd. 19.06.2012 dient dan ook nietig te worden verklaard.”

3.1.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.”

Artikel 40ter, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen. .”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° juncto artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij met betrekking tot de vereiste bestaansmiddelen loonfiches voor de maanden januari t.e.m. oktober 2011 voorlegde. Uit de loonfiches blijkt dat de referentiepersoon op 26 januari 2011 is begonnen werken.

De gemachtigde motiveert omtrent de voorgelegde stukken als volgt: “*Om de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon aan te tonen worden loonfiches van de echtgenote van de betrokkene voorgelegd. Deze loonfiches refereren enkel aan de maanden januari tot en met oktober 2011. Er worden geen loonfiches of andere bewijzen voorgelegd met betrekking tot de maanden onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag (november en december 2011). Bovendien werd geen contact voorgelegd en kan het contracttype (onbepaalde of bepaalde duur) niet afgeleid worden uit de loonfiches. Bijgevolg wordt het niet bewezen geacht dat de Belgische referentiepersoon op heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*”

De Raad wijst er evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De verzoekende partij liet voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing na de thans door haar aan het verzoekschrift gevoegde stukken en informatie over te maken aan het bestuur, met name de arbeidsovereenkomst van haar echtgenote en de loonbrieven van de maanden december 2011 en november 2011

Artikel 52, §2, eerste lid, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt nochtans

uitdrukkelijk dat *“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:*

[...]

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Het komt immers toe aan de aanvrager die zich beroept op een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie om alle nuttige stavingstukken voor te leggen bij het bestuur teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en het bestuur in kennis te stellen van alle hiertoe relevante gegevens. Daarenboven werd in de bijlage 19ter van 5 januari 2012 uitdrukkelijk aan de verzoekende partij gevraagd om ten laatste op 5 april 2012 bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon voor te leggen. Door het bijbrengen van loonfiches voor de maanden januari tot en met oktober 2011 maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij op het moment van de aanvraag nog over deze bestaansmiddelen beschikte, waardoor zij aan de voorwaarden voldoet van artikel 40bis, §2, 1° *juncto* artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Voorts kon uit de loonfiches ook niet worden afgeleid onder welk type van arbeidsovereenkomst de Belgische referentiepersoon aangesteld was, zodat er kon worden bepaald of zij op het moment van de aanvraag voldeed aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 1° *juncto* artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Daarom is het niet kennelijk onredelijk om in de bestreden beslissing te stellen: *“Bovendien werd geen contact voorgelegd en kan het contracttype (onbepaalde of bepaalde duur) niet afgeleid worden uit de loonfiches.”* Waar de verzoekende partij stelt dat haar niet uitdrukkelijk werd gevraagd om een arbeidsovereenkomst voor te leggen, wijst de Raad erop dat de aanvraag niet verworpen wordt omdat de verzoekende partij geen arbeidsovereenkomst heeft neergelegd. De aanvraag van de verzoekende partij wordt verworpen omdat er op het moment van de aanvraag niet bewezen werd dat zij beschikte over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, terwijl aan de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd werd om ten laatste op 5 april 2012 bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon voor te leggen. De verzoekende partij maakte voor het nemen van de bestreden beslissing niet aannemelijk dat zij op minstens nog op het moment van de aanvraag tewerkgesteld was of beschikte over het loon vermeld in de loonfiches van januari tot en met oktober 2011. Dit kon uit geen enkel document van het administratief dossier worden afgeleid.

De verwerende partij kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken of informatie die de verzoekende partij haar voorheen niet overmaakte en die zij nu bij haar verzoekschrift voegt, met name de arbeidsovereenkomst van de Belgische referentiepersoon, de loonbrieven van de Belgische referentiepersonen voor de maanden mei 2012 tot en met november 2011, berekening van het vakantiegeld, de loonbrieven van de verzoekende partij voor de maanden mei 2012 tot en met maart 2012, deelcertificaat van de module Nederlands tweede taal breakthrough A+B en van het deelcertificaat Nederlands tweede taal Waystage A+B, het addendum bij het inburgeringscontract van 6 juli 2012 en het overzicht van de huurprijs geldig vanaf 1 februari 2012. De verzoekende partij toont ook niet aan op welke wijze de verwerende partij kennis zou dienen te hebben gehad van de in het kader van huidig beroep aangebrachte nieuwe gegevens en stukken. Deze gegevens of stukken kunnen derhalve niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De vaststelling dringt zich op dat het de verzoekende partij zelf is die heeft verzuimd de concrete elementen die haar situatie en deze van haar Belgische echtgenote kenmerken mee te delen aan het bestuur opdat deze elementen konden worden betrokken bij de besluitvorming.

Waar de verzoekende partij opwerpt dat de verwerende partij nagelaten heeft een behoeftanalyse te maken, ziet de Raad niet in op grond van welke elementen de verwerende partij deze analyse kon maken. Er kan enkel een dergelijke analyse gemaakt worden indien verwerende partij een duidelijk zicht heeft op de actuele financiële situatie, wat te dezen niet het geval is. Het komt de verzoekende partij toe hieromtrent duidelijkheid te verstrekken. Zij heeft hierin gefaald door enkel loonfiches voor een beperkte periode bij te brengen. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop verzoekende partij zich beroept, rust ook op haar (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden

beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

De verzoekende partij geeft verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat zij evenmin werd gehoord om zich te verdedigen *“laat staan zijn argumenten aan te voeren”*. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Daarenboven werd in de bijlage 19ter van 5 januari 2012 uitdrukkelijk aan de verzoekende partij gevraagd om ten laatste op 5 april 2012 bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon voor te leggen. De verzoekende partij houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken.

In zoverre de verzoekende partij de schending van de rechten van verdediging aanvoert, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Gelet op hetgeen voorafgaat, toont de verzoekende partij met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftien:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS